ISSN 0132-4462

1988 КВІТЕНЬ № 7

Перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА, або СТРАШНИЙ ВИРОК

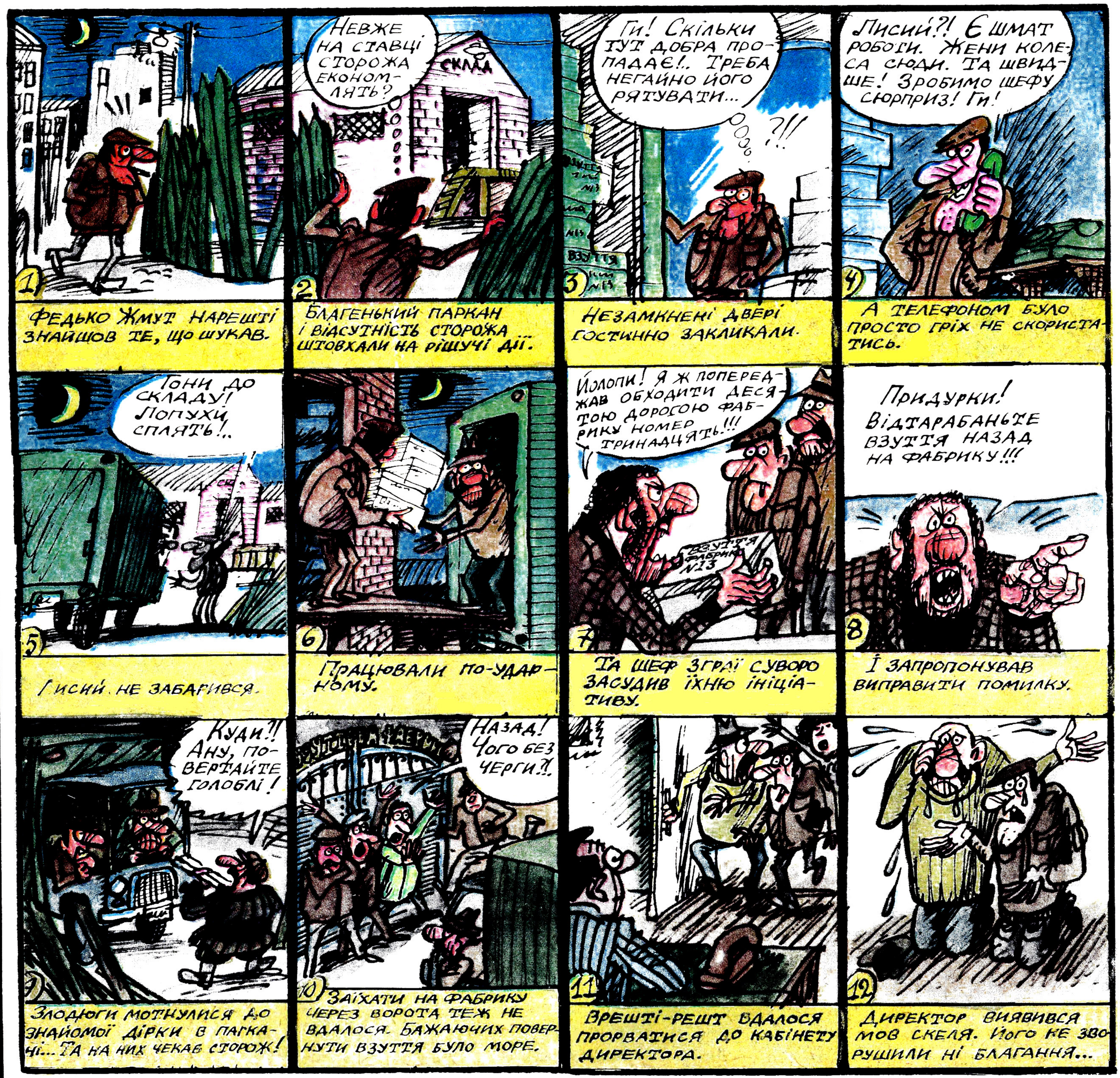

Закінчення на стор. 15.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

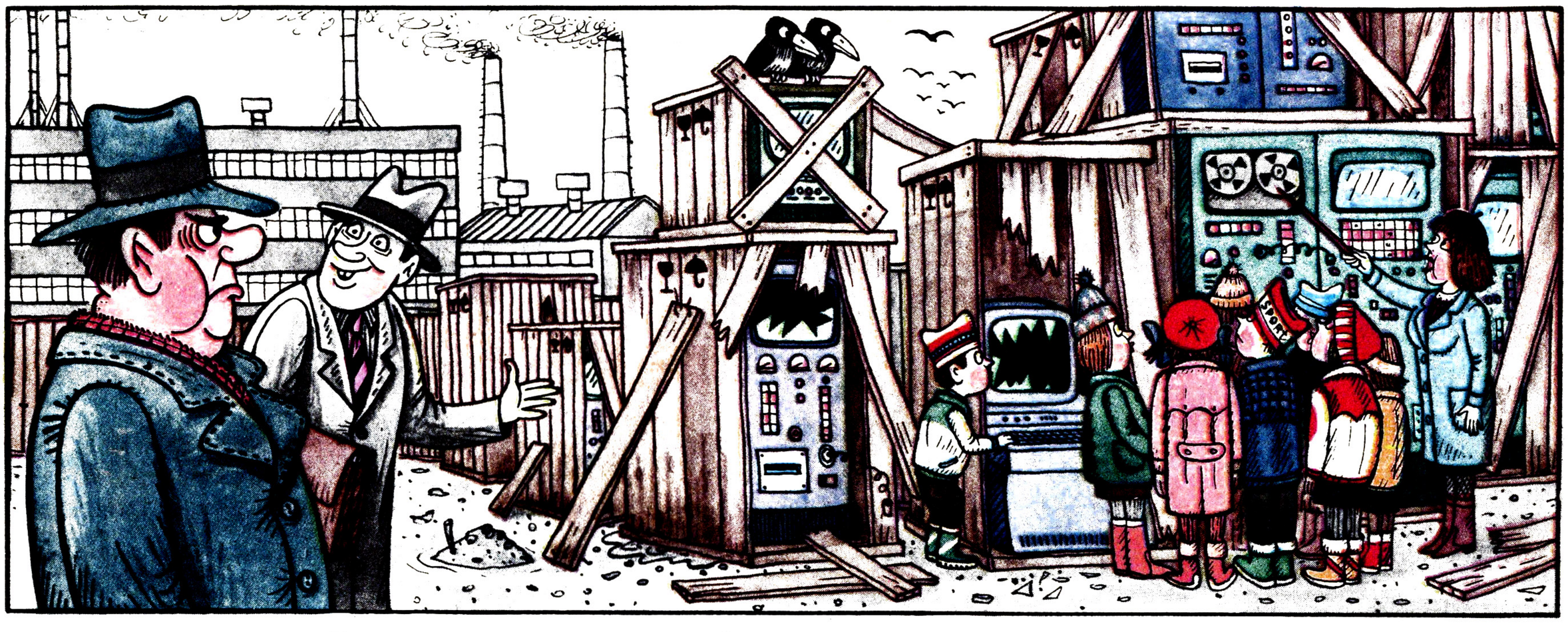

— Чому на території сторонні?
— Це учні нашої підшефної школи вивчають обчислювальну техніку...

Валентин ЛАГОДА

ІМУНІТЕТ

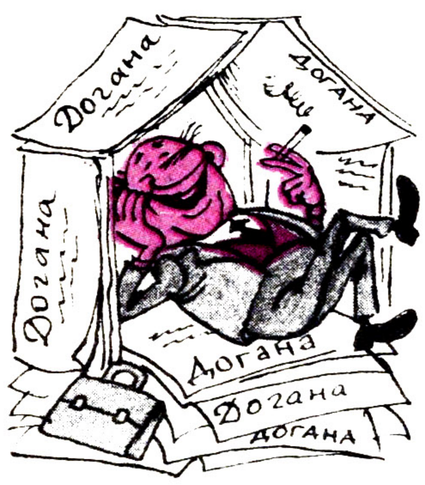

Лука Лукич в нас «рекордсмен» —
Доган він стільки заробив,
Що все пустив на самоплив
І десь там плентає ген-ген!

Колись таки переживав,
Було, й соромився він їх:
Вони шмагали, як батіг,
Точили душу, як бурав.

Старався тоді з усіх він сил
Доган позбутись чимскоріш,
Та це було, гай-гай, раніш,
Коли одну чи дві носив.

А нині — тьху ти! — просто жах:
В доганах він — як в реп'яхах!

За зрив поставок мав догану,
За брак, приписки, за прорив,
І те, дивися, не доглянув,
І це, як бачте, завалив...

Догани сипляться кругом —
Такі й сякі, прості й суворі,—
З нарад,
Засідань,
Різних зборів
Вони ідуть за ним слідком.

Ідуть, немовби проводжаті.
І став на них він не зважати:
«Ну, ще одну, нехай десяту —
За них не знімуть і не сяду».

До них у ньому наперед
Вже виробився імунітет!

Не дошкуляють вже вони.
І в тім нема його вини,
Бо звик до них, спокійно спить,
Сприймає легко, доброхіть:
Схопив — не хмуриться, як ніч,
Всміхається Лука Лукич!

На стадіоні ж бачить він,
Як за провину показав
Суддя «гірчичник»...
Ще один —
І геть із поля, будь ласкав!

Лукич зітхнув:
— Суворо в них!
Суддя, хоч наш, грішить однак...

А я подумав: «Ні, не гріх,
Якби п о в с ю д и діять так:
Якщо в футболі — на дві гри,
В чинах — хоч років на два-три!

Йшла б за доганами мітла —
Одразу б їх вага зросла,
І ви б дізналися з газет,
Як м и т т ю зник
Імунітет.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Молоді спеціалісти: — Нам казали, що дорога в житті не буде легкою... Але щоб отакою!..

Пончики і терикони

Після відомого указу про легалізацію тверезого життя небаченого розвитку здобули прикладні спортивні ігри, зокрема — боротьба у закритих приміщеннях із самогоноварінням. Здобуто незліченні перемоги, яких за обставин застільного періоду ніхто б і не зауважив. Зараз, приміром, саме слово «самогон» — корінь уже вжитого технічного терміну — настільки себе зганьбило і стало таким мерзосвітним, що ним майже не користуються. Якщо і йдеться часом подекуди про дещо, то земляки мої з почуттям гідності називають ту річ «штукою домашньої роботи».

Саме такий термін я вперше почув у славному шахтарському місті Червонограді, де на фоні закладу по реалізації штучних фруктових вод якісь хлопці гомоніли на теми штучних напоїв, але при цьому так озирались, ніби мова йшла про перехід кордону в забороненому місці. І я здогадався: йдеться про мерзосвітну і затавровану суспільством саморобну сивуху, бо чому ж озиратися, якщо зараз дозволено говорити скрізь і про все?

Загалом, якщо поцікавитись у компетентних осіб, «штуки домашньої роботи» в Червонограді виробляється чимало. Воно й зрозуміло — тутешнім умільцям пофортунило з дріжджами хлібопекарськими: відділ робітничого постачання (скорочено ВРП) виробничого об'єднання «Укрзахідвугілля» завжди піклувався і піклується, щоб жодних нарікань не було. Фонди на дріжджі у нього значні.

Але і у ВРП сидять сучасні та прогресивні люди, котрі всі як один стали б горою проти самогоноваріння, якби з ним зіткнулися. Вони, як і всі ми, добре розуміють, що дріжджі, використані не на пончики, можуть увійти до рецепту ворожого розумові напою, а тому в Червонограді було вирішено кинути дріжджі... у вир біляшів, ватрушок із сиром, пиріжків та інших смачних іншостей. Якщо, приміром, у першому кварталі 1986 року з одержаних дріжджів більше половини було реалізовано в роздрібній торгівлі, а решта пішла на випічку власної продукції, то вже з 1987-го і аж понині в роздріб потрапляє незначна частина. Ось так — хай не женуть оту «штуку»!

Але тут наспів час зайнятися бухгалтерією. Річ у тім, що страви не можуть без кінця поліпшуватися лише за рахунок дріжджів. Якщо вгатити у пиріжкове тісто понад три з половиною проценти (щодо борошна) дріжджів, то гостей краще на такі пиріжки не кликати. А якщо десять чи п'ятнадцять, то краще взагалі про це вголос не говорити, бо, може, у вас не кухня, а закрита лабораторія по виготовленню твердого ракетного палива. Тим часом у всіх робітничих їдальнях усі дріжджі завжди йшли в діло — навіть тоді, коли в них борошна взагалі не було. Приміром, їдальня № 6 дістала 45 кілограмів дріжджів, а муки — ні. Куди пішли дріжджі? Офіційна відповідь: на пиріжки та пончики!

У другому кварталі минулого року з одержаних 7032 кілограмів ВРП реалізував через роздрібну торгівлю 26, а решта — все на випічку! Якщо взяти олівець і підрахувати, виходячи з максимально можливого вкладання дріжджів у рецепти, скільки ж то під 7006 кілограмів треба муки вищого сорту і скільки з неї вийде пончиків, то одержимо фантастичну відповідь — до вугільних териконів додасться кілька пончикових. Але повірте на слово: я часто буваю в Червонограді, але стільки їстівного на одній купі не бачив. Тим часом саме так схильні пояснювати долю дріжджів фахівці з ВРП на чолі з великим спеціалістом В. М. Юристовським.

Щиро кажучи, я без особливого натхнення пишу про цього начальника. Бачте, рік тому у львівській газеті був фейлетон про надзвичайно заплутані й брудні справи із заготівлею м'яса у ВРП, де В. М. Юристовський як заступник начальника відповідав за громадське харчування. І що ж? Після фейлетону та одностайного засудження «порочної практики» Володимир Михайлович... пішов угору. А що як і тепер я підштовхну його кар'єру ще далі і ще вище? Не хочеться...

Але звернемося ще раз до розрахунків та бухгалтерії. Мало того, що левова частка дріжджів пішла в Червонограді на неіснуючі пончики та безборошняні пиріжки і при цьому жодного разу не списувалися як такі, що втратили кондицію. Вони ще й з власною вартістю наробили чимало клопотів. До каси ВРП від початку нинішнього року потягнулися вервечки людей. Не по зарплату. А для того, щоб погасити нестачу дріжджів на 16.711 крб. 84 коп. Невже просто так і крали? Та не крали, уже ж було сказано. Тут інша арифметика. Якщо дріжджі ідуть у їдальні на випічку здоби, то їхня ціна за кілограм становить 70 копійок, якщо ж вони нікуди не йдуть — мусить складатися акт, якщо ж ідуть наліво, кожен кілограм коштує 3 карбованці, тобто — як у магазині або ще дорожче. Такі роз'яснення дають у спеціальному листі Держкомцін, Мінфін і Мінторг СРСР. І працівники відділу робітничого постачання виробничого об'єднання «Укрзахідвугілля» поспішають якраз і скористатися правами, наданими цим листом. Поможи їм, доле!

Ми якось зайнялися пиріжками і пончиками і призабули про «штуку домашньої роботи». А взагалі чому про неї згадувати, якщо у ВРП, де тоннами зникають невідомо куди дефіцитні дріжджі, про ту штуку анічичирк! І впродовж років. І безкарно. І навіть з підвищенням по службі.

І ні в якому разі не питайте про це у заступника головного бухгалтера ВРП по громадському харчуванню Л. Н. Кулагіної. Вона витлумачить вашу цікавість за натяк на її невідповідність посаді і почне все валити на В. М. Юристовського. Бо фокуси з дріжджами й справді творилися тоді, коли Володимир Михайлович відповідав за громхарч, а всю контору він представляє лише з кінця минулого року.

Щиро кажучи, дріжджами цікавляться в такий спосіб не лише в Червонограді, і не тільки шахтарські пиріжки складаються наполовину, а то й більше саме з них. Не байдужі до ферментів і представники численної і потужної споживчої кооперації. Солодкість післяуказних дріжджів високо оцінили, наприклад, у Стрийському районі. Так, у кафе села Лісовичів на 793 кілограми борошна, що пішло на виготовлення кухонної продукції з використанням дріжджів, їх припало (повністю використано!) 211 кілограмів, а повинно було б піти щонайбільше 25 кілограмів.

Цифри і співвідношення вражаючі. Коли ж зібрати докупи наслідки хазяйнування і в інших кафе (взагалі у закладах громадського харчування другої націночної категорії) на зразок лісовичівського, то виявиться, що в районі невідомо куди дріжджі зникають тоннами. Зрештою, при великому бажанні прослідкувати ці шляхи можна. Думається, що частина їх потрапляє і на гуральні, де виготовляються напої домашньої роботи. Однак питання, куди, в свою чергу, потрапляють останні, не буду порушувати. Багато хто й так знає. Особисто мене цікавило тільки те, що можуть утяти, якщо їм дати волю, пухкі пончики.

В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

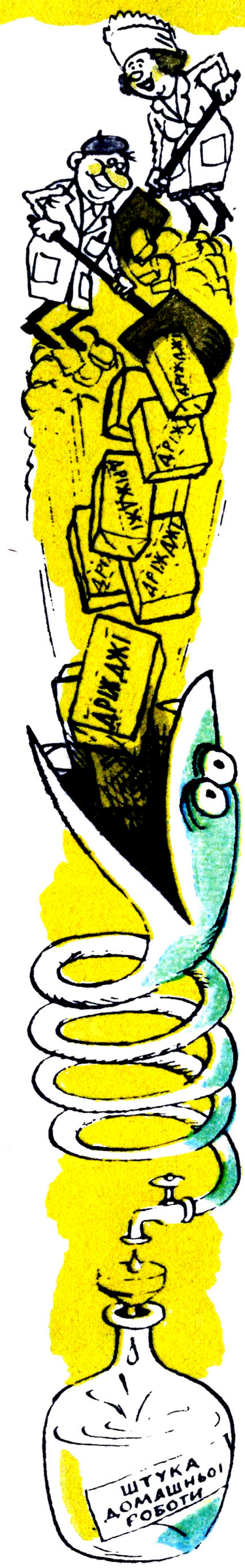

КОРОТКО КАЖУЧИ

- **Коли добро бореться зі злом, перемагає людина.**
- **Чим далі в ліс, тим довше з лісу.**
- **У декого зміст — завжди не в формі.**
- **Стояв на своєму — на чотирьох...**
- **Службова драбина весь час була для нього пожежною.**
- **Завжди кидав рукавицю тим, хто її не бажав піднімати.**
- **Мав совість на всі випадки життя.**
- **Чи варто знаходити час, щоб тут же його губити!**

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

Ентузіазми

(ЩО МИ МАЄМО І ЧОГО НЕ МАЄМО З ПЕРЕБОЯМИ У БОРОТЬБІ ПРОТИ НАРКОМАНІЇ)

ПОЧНЕМО з традиційного вигуку, до якого вдаємося в екстремальних ситуаціях. А саме:

Куди дивиться міліція!

Років зо два тому, коли ми навіть пошепки боялися вимовити слово «наркоманія», на це питання відповісти було важко, бо якщо чогось офіційно нема, то невідомо, в який бік дивитися, щоб оте «нема» побачити.

Інша річ тепер, коли визнано, що — є. Зразу стало ясно, куди дивитися. З'явився сякий-такий досвід, є й певні результати.

Наприклад, у квітні минулого року в Харкові викрито цілий наркотичний «синдикат на колесах» під орудою якогось Юрія Душка. На власних «Жигулях» ці любителі «квітучого життя» моталися по Україні, скуповували наркотичне зілля, виготовляли наркотики і робили свій «бізнес» на чужому здоров'ї.

Того ж року в місті Краматорську спіймали на гарячому завідуючу аптекою Н. Клубань, яка поліпшувала власне фінансове благополуччя без відриву від «милосердного» виробництва. Вона викрала у керованій нею аптеці піврічний запас препарату з наркотиком і за дзвінку монету продала його двом «спеціалістам з дитячим ухилом» — Ірині Татарській і Сергію Шпаку, які виготовляли з нього сильнодіючий дурман і збували підліткам.

Усі згадані «філантропи» на тривалий строк поїхали засвоювати істину «не труї ближнього свого» у місця, де квітами, звичайно, й не пахне. І подібних прикладів вистачає.

...Коли я прийшов у Херсонське обласне управління внутрішніх справ, група старшого уповноваженого карного розшуку майора міліції Сергія Григоровича Полтавського якраз готувалася до операції. Їм потрібно було одним пострілом убити двох зайців: накрити кубло наркоманів і знешкодити запеклого злочинця — продавця наркотиків.

Підготовка до операції нагадувала роботу провізора, який, готуючи складні ліки, зважує все до міліграма.

— Обмірковуєте, наче будете брати убивцю-рецидивіста, а не продавця наркотиків, — зауважив я.

— Взяли ми недавно одного «виробничника», — сказав майор, начебто пропускаючи повз вуха моє зауваження. — Півтора кілограма маріхуани вилучили в нього. А на одну цигарку, між іншим, іде лише грам цієї «травички». От і підрахуйте, скільки людей можна одним махом отруїти. В буквальному розумінні слова. А є ще ж безліч іншої, набагато сильнішої капості, яку курять, колять, нюхають, ковтають. А ви кажете — убивця-рецидивіст! Ще невідомо, хто небезпечніший. Ви, до речі, бачили коли-небудь, так би мовити, результати діяльності продавців наркотиків? Ні? Надамо таку можливість.

Таку можливість мені надали. Під враженням побаченого стверджую: ні, недаремно ми ударили на сполох. Тільки треба було це зробити набагато раніше.

«Золоті уколи» стадних контактів

Ні, якщо порівняти, що діється у «них» і що в нас, то на їхньому фоні ми відстаємо і, дай бог, щоб не наздогнали ніколи. Але суть, як кажуть, не в чині, а в начинці. А начинка така, що навряд чи й ворогові побажаєш.

Наркотики руйнують психіку у десять-дванадцять разів швидше, ніж алкоголь. Звикання до зілля блискавичне. Якщо двадцятип'ятирічному потрібно місяць-півтора, щоб втягнутися, то підліткам досить трьох-чотирьох прийомів. Потім приходить найстрашніше — повна фізична залежність від наркотика, коли людина без нього терпить пекельні муки. Спробуйте уявити, що вас живцем пропускають через м'ясорубку. Оце вона і є — фізична залежність. У наркоманів такий стан називається ломкою. Без допомоги лікарів подолати її практично неможливо. Отже, ломка — це початок кінця, бо, щоб притамувати біль, порцію зілля треба дедалі збільшувати. Певно, мало хто, крім наркоманів, знає, що таке «золотий укол». Зла іронія, але саме так називається смертельна доза наркотика, яку часто вводять собі свідомо, бо звичайна доза вже не може вивести із стану ломки. Умирають у муках, усвідомлюючи, що прийшов кінець.

Серед наркоманів старших тридцяти п'яти років нема. Це «в середньому. А практично, залежно від того, коли почав, гинуть набагато раніше. Бо хоч нині і не відчувається дефіциту в інформації про згубні наслідки вживання наркотиків, проте наркоманія поки що не вщухає, а навіть... «помолодшала». Зареєстровані подекуди діти десятидванадцяти років. А вісімдесят відсотків, за підрахунками, наприклад, миколаївських наркологів, становлять молоді люди віком від вісімнадцяти до тридцяти. У всякому разі, в наркологічних відділеннях Херсона і Миколаєва людей зрілого віку я не помітив — сама юнь.

Чому ж вони йдуть, по суті, на самогубство? А дуже просто. Зі ста наркоманів, досліджених херсонськими наркологами, дев'яносто, бачте, навіть не підозрювали, чим це за короткий час може скінчитися. Та й решта десять, «сідаючи на голку», не дуже вірила в незабарні трагічні наслідки. Отака гірка статистика.

Коли дивишся на цих людей, виникає почуття, що тебе й справді у дантове пекло завели. А я ж, зауважте, бачив уже тих, хто пройшов через руки лікарів і набув більш-менш осмисленого, людського вигляду. Але все одно, у багатьох впадає в око якась непевна координація рухів, вони немов у напівсвідомому стані. Погляд — бігаючий і насторожений. А говорять — наче на гору з вантажем ідуть, так важко їм висловлювати думку і зосередитися на розмові.

Переді мною Олег К. Вік — 17 років. «Вживати наркотики почав у 15 років. Підмовив старший товариш, йому 21 рік. Перше відчуття від уколу — жах. Потім відпустило. На канікули поїхав до іншого міста. В поїзді стало погано, боліла спина, сугловби. Я тоді не знав, що це ломка. Коли повернувся, розповів хлопцям, сказали: «Дурень, вколися — мине». З того часу став колотися постійно, боявся ломки. В лікарні два місяці. Стало краще, головне — ломка пройшла».

Цей хлопець був на краю загибелі. Ціною великих зусиль його повернули до життя лікарі.

У двадцятидворічного Дмитра А. історія падіння приблизно така ж — його підбурили старші, коли йому було 16 років. Остаточно втягнутися не дала служба в армії, але повернувшись, потрапив до старої компанії, і все почалося спочатку.

Взагалі, початок у всіх до банальності однаковий — провокують старші. Секрет тут простий. Наркманія, як би це точніше сказати, хвороба стадна. Якщо задубілий «алкаш» може й сам, або, в крайньому разі, для «компанії» перед своїм відображенням у дзеркалі дозу прийняти, то зрілий наркоман для «дійства» збирає зграйки по 6—8 недозрілих душ. Початківці самі без «учителя» труїтися не будуть: не знають як і бояться. То вже потім, коли «насобачаться», починають і собі підшуковувати «учнів». І часто, на жаль, знаходять.

Місячник поголовного оздоровлення!

Немає, певно, на світі такої проблеми, якої ми б не могли розписати на «заходи». Цілий чемодан наказів, постанов, інструкцій, рекомендацій та інших директивних паперів привіз я з відрядження. Читаєш — душа співає, так щільно обклали ми заходами проблему наркоманії. Турбує лише одна деталь: за заходами слабенько проглядається сама боротьба.

Скажімо, треба активно оповіщати громадськість про зло наркоманії? Безумовно. От ми всіма засобами масової інформації це й робимо. А заразом у викривальному захваті іноді розповідаємо, з чого і як злочинці-отруйники готують наркотики. Правда, здорово? Не треба й ходити далеко — ось тобі готова рецептурна книга. Не обійдено увагою і «кайф» — розписуємого його, мимоволі викликаючи тим самим нездоровий інтерес у молоді до наркотичного одуріння.

Між іншим, наш надмірний «рецептурно-викривальний» ентузіазм бентежить міліцію і лікарів. «Викривайте, але не передавайте куті меду. І без того складностей тут багато», — сказав мені в розмові начальник Управління карного розшуку Міністерства внутрішніх справ УРСР Ярослав Юрійович Кондратьєв. Він має рацію.

Скажімо, заборонено сіяти мак. Хоч і потрібна культура, але дідько з нею, заради серйозної справи можна якийсь час обійтися без коржів з маком.

А що робити з коноплями? Сіємо, бо без них не обійтися. Щоправда, «прокручується» у відповідних установах питання, як би їх в одному місці зосередити, щоб легше було охороняти. І вже потихеньку навіть починають зосереджувати.

А от півтора десятка коноплезаводів, що є в республіці, разом із складами стоять відкриті. Хіба що немає таблички «Ласкаво просимо».

Ще одне. Меткі «виробничники» давно вже знайшли замінники маку і коноплям. А єдина лабораторія на Україні, де можуть визначити, наркотична травичка чи безневинна, знаходиться в Лубнах. Уявляєте, яка тут вишикувається черга міліціонерів і активістів боротьби проти наркоманії? Привезуть сюди жмутки травички на аналіз і чекають під дверима лабораторії.

У медиків своя проблема із заходами. Є дуже суворий наказ Міністерства охорони здоров'я СРСР про те, що наркоманів треба утримувати в лікарнях закритого типу, причому підлітків і дорослих — окремо одних від одних, а вся територія повинна бути огороджена і охоронятися. У Миколаєві до наркологічного відділення ні з яким найавторитетнішим посвідченням не потрапиш, навіть не просись. А в Херсоні «демократичніше» — можеш до відділення возом заїхати. І хворі — всі разом.

Ви тільки не подумайте, що в Херсоні байдуже ставляться до пекучої проблеми. Навпаки. Я сам читав категоричну ухвалу, де написано: «Забезпечити охоронний режим для лікування осіб, хворих на наркоманію, в спеціалізованої психіатричної лікарні, закінчивши спорудження огорожі до 01.01.88 р. Відповідає Херсонський міськвиконком». Огорожі ні на 01.01, ні на 20.01 не було. Зате який чудовий «захід»!

Непокоїть медиків і питання, яке без громадськості не вирішити: трудовлаштування «випускників» лікарні з урахуванням їх психічного стану і постійний контроль за ними (а таки постійний, бо навіть після лікування вони під амбулаторно-медичним наглядом повинні перебувати протягом одинадцяти років!).

Не скажу, як у інших містах, а в Миколаєві майже повний ажур. Не встигли медики порушити це питання, як профспілки моментально склали списки, завели картотеки і... перейшли до інших питань. Зате «захід» проведено, плани є, хто відповідає, зазначено. Тільки одного немає — конкретного діла.

В Херсоні теж задніх не пасуть. Товариші з обкому комсомолу часто дзвонять головному лікарю обласного наркологічного диспансеру, цікавляться і взагалі — тримають руку на пульсі статистики.

До речі, про дзвінки. Признайтеся, ніхто з вас не дзвонив Платіні, отому самому знаменитому французькому футболістові? Ні? І вказівок ніяких не давали? І ніяких заходів не рекомендували? Дивно, як це так, без будь-яких рекомендацій, узяв чоловік і організував клуб, по-нашому сказати, товариство боротьби з наркоманією. У нього він, правда, інакше називається, бо Платіні ні з ким не бореться. Він просто об'єднав навколо себе «неблагополучну» молодь, і пішли до нього валом, і зібралось вже у тому клубі кілька сотень юнаків, кинувши бавитися зіллям.

А хіба у нас сутужно із зірками, що могли б повести за собою молодь, або ж хіба відчувається дефіцит кумирів? Слава богу, вистачає. З ініціативою слабувато. Виявляють її якось сором'язливо, в межах, так би мовити, заходів і інструкцій.

Коли я розмовляв з працівниками Управління карного розшуку МВС УРСР, вони добрим словом згадували бурхливий ентузіазм громадськості, особливо комсомольців, у боротьбі з наркоманією. Всі виявляють палке бажання брати активну участь у виявленні, затриманні, знешкодженні й т. д.

— А от якби, — кажуть товариші з управління, — свою кипучу енергію вони спрямували на пошуки контактів з «неблагополучною» молоддю, причому — до того, як нею зацікавиться міліція. Куди б тому Платіні з його клубом!

А справді, перебої у нас тут з ентузіазмом. Певно, надто широкими масштабами мислити ми звикли. Коли вже захід — то такий, щоб побільше душ охопити. А душі — вони не хочуть, щоб їх рахували на сотні чи навіть десятки. Вони індивідуального підходу потребують.

Я. КОРОЛЕВИЧ,
спец. кор. «Перця».

Херсон — Степанівка — Миколаїв — Київ.

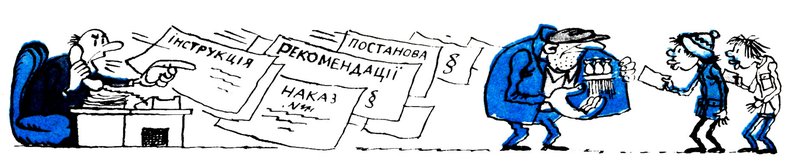

Мал. В. ЧМИРЬОВА

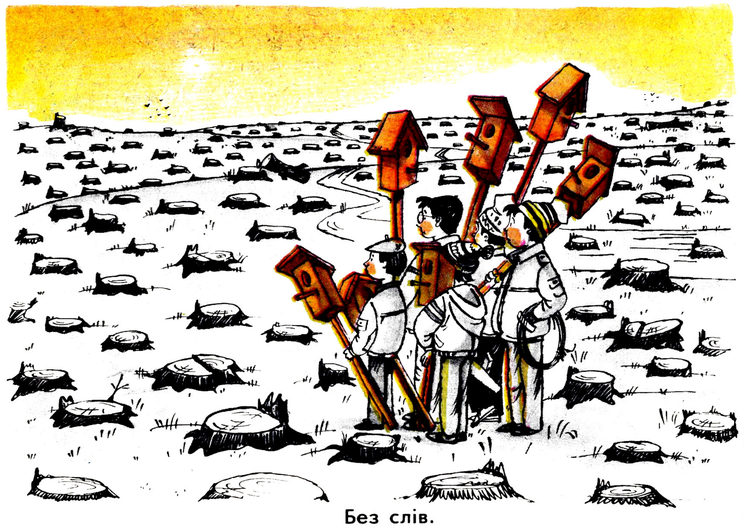

Без слів.

З'ЯСУВАЛОСЯ

ГУМОРЕСКА

Коли на подвір'я завернула ціла кавалькада автомашин, завантажених ремонтно-будівельними матеріалами, ми подумали, що наш будинок мають щонайменше реконструювати.

Але виконроб, який очолював велику групу здоровань-вантажників, пояснив:

— Заспокойтесь. Це Іван Іванович влаштовує собі житло. А хто такий Іван Іванович, ви всі чудово знаєте.

Ми заспокоїлись і зробили вигляд, що й справді чудово знаємо, хто такий Іван Іванович.

Одного чудесного дня дитячий майданчик навпроти нашого будинку перетворився на будівельний. Ті ж здоровані копали підвали й тунелі, зводили якісь дивовижні споруди із заліза, скла та бетону. Ми були приголомшені.

Але той же виконроб розвіяв нашу тривогу.

— Заспокойтесь. Це Іван Іванович будує для себе гаражно-побутовий комплекс. А хто такий **Іван Іванович...**

Так, ми вже трішечки знали, хто такий Іван Іванович.

І ось знову одного чудового дня до будинку підкотила кавалькада автомашин. Кузови тріщали під тягарем першосортних овочів і фруктів.

А слідом заїхало одразу кілька міліцейських машин. Виконроб тепер уже мовчав. Вантажники застигли в позах атлантів, тримаючи на плечах замість неба ящики. Іван Іванович трусився, мов осиковий лист. І нікому не треба було пояснювати, хто такий Іван Іванович.

Михайло СКУРАТОВ.
м. Київ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Нічого страшного! Просто він зомлів, коли ціну побачив!..

„Спасибі за ласку, — покажіть, де двері!"

НАРОДНЕ ПРИСЛІВ'Я

Листи читачів про НЕперебудову

І ЗНОВУ БІЙ...

Ви звернули увагу на те, що у нас часто-густо не просто роблять якусь справу, а обов'язково борються. Борються за врожай, за дострокове введення, за якість...

От і на Харківській меблевій фабриці № 4, здається мені, теж невтомно борються за якість. І боротьба та, мабуть, у повному розпалі, бо директорові немає коли навіть відповісти на мій лист, який я надсилав з повідомленням про вручення ще 12 листопада минулого року. Боротьба за якість обслуговування клієнтів палахкотить, певно, і в гарантійній майстерні м. Харкова, куди я двічі — у вересні та листопаді — звертався, але відповіді так і не одержав.

І поки триває ця боротьба, я не можу спокійно спати. Не фігурально висловлюючись. Бо диван виробництва згаданої фабрики, який я мав необережність купити, поламався у перший же день. А спокійно спати на підлозі, як ви самі розумієте, незручно, та й твердувато.

То, може, вже досить боротися за якість, може, слід просто якісно працювати!

Борис ВОРОНА.

м. Готвальд
Харківської області.

У ПОШУКАХ «ЕЛЬДОРАДО» З... БРУХТУ

Люди добрі, якщо десь наприкінці кварталу ви побачите постать, котра бродить у сутінках поблизу одного з колгоспних машинних парків,— не лякайтеся: це не зловмисник, це я — представник Тетіївського автотранспортного підприємства 13241. Можу заприсягтися, що так само нишпорять після роботи побіля різних організацій, територіями колгоспів і радгоспів працівники й багатьох інших АТП, спонукувані однією і тією ж пристрастю — розвідати й добути для рідної «фірми» хоч дещицю чорного або кольорового металолому.

Не з якихось корисливих причин з'явилася ця пристрасть, ні. Її породив дивовижний план, що його спускає нам щороку обласне управління автомобільного транспорту, а йому, відповідно, міністерство укупі з республіканським Держпланом.

Ось дивіться й дивуйтеся разом із нами. У 1988 році наше АТП мусить здати 70 тонн брухту чорних і 4,4 тонни — кольорових металів. А де нам стільки взяти! Списуємо за рік, згідно з планом, сім вантажних машин і дванадцять автобусів. Усі вузли та агрегати з них прибуткуються, затим ремонтуються і надходять до обмінного фонду. Із залишків, само собою, отих десятків тонн брухту не набереш. Але держпланівські та міністерські специ вважають інакше. Вочевидь, у них якась відмінна від нашої арифметика.

І ще одне диво. Автозапчастини ми отримуємо на базах Агропостачу. Так от той «постач» ставить вимогу: одержуючи радіатори, поршні й т. д., ми повинні здати йому таку ж кількість старих радіаторів, поршнів і т. д. Інакше нічого не отримаємо, хоча вартість деталей оплачуємо повністю. При одержанні ж запчастин треба здати ще й металолом із такого розрахунку: на кожен карбованець їх вартості — два кілограми брухту. Га, як вам подобаються такі кабальні умови! Отож нам тільки лишається чинити відповідно до відомої примовки: «Спасибі за ласку,— покажіть, де двері!»

То де ж його брати, той металолом, люди добрі, як план виконувати! Підкажіть — може, в нас десь є металоломне «Ельдорадо»!!

В. МАЙСТРОВИЙ,
інженер.

Київська область.

КОМУ ПОТРІБНІ «МЕРТВІ ДУШІ»

Відразу відкиньте згадку про гоголівського Чичикова — він тут ні при чому. У наш час «мертві душі», на мою думку, потрібні лише міністерству культури. Переконалася в цьому на власному досвіді, коли почала працювати завідуючою сільською бібліотекою. Я навмисно не називаю села, де працюю, бо переконана, що така ж картина спостерігається чи не скрізь.

Річ у тім, що нам кожного року з культосвітніх керівних інстанцій спускають такі обов'язкові цифри відвідувань бібліотек на рік, що, як не крути, а мусиш або бути окозамилювачем, або одержати репутацію злісного дезорганізатора пропаганди книги серед населення. Якогось науково обгрунтованого критерію оцінки кількості і якості роботи бібліотеки я в очі не бачила. Навпаки, не раз читала, що в наш час, коли у багатьох є вдома непогані бібліотеки, коли люди стежать за літературними новинками і охоче купують їх, немає нічого страшного в тому, якщо вони рідше заглядають у бібліотеки громадські. Проте від нас вимагають росту кількості відвідувань і читачів, доводячи плани «від досягнутого». Інакше вважається, що працюєш і пропагуєш книгу погано.

От і змушені ми хапати за поли навіть тих, хто бодай на кілька годин заїде в село у гості до родичів і вмовляти заповнити формуляр. Бо своїх односельців, включаючи новонароджених і покійників, ми вже в бібліотеку записали.

Як на мене, бібліотечну роботу також треба докорінно перебудовувати. Щоб не доводилося нам і надалі вдаватися до методів пройдисвіта Чичикова.

ЛЮДМИЛА М.

Херсонська область.

У МИРНОМУ — НЕ МИРНО

Як ти дивишся, шановний Перче, на те, щоб твоє Перченя без особливої напруги стало відмінником у школі! Коли позитивно,— направляй його до середньої школи у селище Мирне Каланчацького району Херсонської області. Якщо в нашому колективі обстановка не зміниться, відхопить свідоцтво з відзнакою. Як одержали торік троє учениць-восьмикласниць, за яких переписали їхні екзаменаційні роботи з математики вчительки Дітковська К. К. (дружина голови селищної Ради), Петриченко Л. В. (їхня кума) і поставили їм по п'ятірці. І такі випадки у нашій школі аж ніяк не перші. Траплялося подібне і у 1985-му, і в 1986 роках.

За останні п'ять місяців я написала про це чимало листів до різних інстанцій. Результат: К. К. Дітковська і Л. В. Петриченко одержали дисциплінарні стягнення, зате голова селищної Ради В. І. Дітковський звів на мене наклеп і мною займаються слідчі.

Валентина БОГДАН,
учителька Мирненської середньої школи.

ВІД ПЕРЦЯ. *Незвичайні факти, чи не так? Особливо — в умовах нинішньої шкільної реформи. А що думає з цього приводу М. М. Заремблюк — завідуючий Каланчацьким районним відділом народної освіти?*

— Порушення справді мали місце,— сказав він по телефону.— Районний прокурор В. І. Шустов направив мені представлення з пропозицією про звільнення вчителів Дітковської, Петриченко і Смолякової (вона теж брала участь у фальсифікації). Але, розумієте, шкільний профком не дав згоди на звільнення. Ну, і райвно обмежився стягненнями. Правда, облвно нас підправив: завуча Слідкевич звільнив з посади і оголосив по догані мені й директорові школи Підкладнєву... А щодо вчительки Богдан, то її скоро будуть судити. За що, я точно не знаю...

Точно, виявилося, знає відповідальний працівник Херсонської облпрокуратури Н. Л. Кравченко, яка повідомила, що в даний час перевіряються підстави притягнення В. М. Богдан до кримінальної відповідальності і що голова селищної Ради Дітковський таки фігурує у справі як активний свідок. Що ж, не будемо, як мовиться, бігти попереду батька...

Стосовно ж свого Перченяти, скажу твердо: поки що навчати його у Мирненській середній школі не наважуся...

ЗАЛП... ВІДПИСКАМИ

Що б воно було, коли б у Вітчизняну нашим воїнам замість зброї та боєприпасів регулярно надсилали на передову папірці з запевненнями: «справа вирішується», «заходи вживаються», «скоро відправимо» і т. д.! Ясна річ, нічого хорошого. Бо справжня ціна таким папірцям — нуль. То чому ж тепер деякі відповідальні товариші вважають, що їхні відписки — неабияка цяця і залпами з цих відписок можна чогось досягти.

Нам, колишнім фронтовикам, дуже прикро стикатися з фактами бездушного ставлення — особливо нині, коли турбота про ветеранів війни значно зросла. Ще в 1985 році я поскаржився на перебої з гарячим водопостачанням у нашому будинку № 6 по вулиці Радянській. Моментально начальник жеку № 10 В. В. Прохоренко повідомив, що «...з березня місяця ц. р. на будинок № 6 по вул. Радянська встановлено порушення подачі гарячої води. В червні... проведено ремонт водопідігрівача...», і пообіцяв додатково сповістити про остаточне вирішення цього питання. «Остаточно» повідомив нам — і теж моментально — заступник голови Артемівського райвиконкому Ворошиловграда В. І. Арданов: «Ремонт теплотраси виконано... гаряча вода подається безперебійно». А насправді ніякого ремонту не було. Ось такий по нас дали «залп» відписками.

Що ж до води, то з лютого 1987 року вона зникла зовсім, хоч плату за неї справно беруть.

Іван МІЩЕНКО,
учасник Великої Вітчизняної війни.

м. Ворошиловград.

НУ І НУ!

З ЛИСТІВ — ПО КІЛЬКА РЯДКІВ

Наприкінці січня цього року стіл замовлень гастроному № 450 (Московський район м. Києва) порадував ветеранів, які тут обслуговуються, маргарином «Екстра» річної давності.

Іван ЙОСИПЧУК.

м. Київ.

* * *

24 серпня минулого року я відправила свій зіпсований мікрокалькулятор БЗ-32 у Полтаву, де знаходиться РЦТО — регіональний центр технічного обслуговування та ремонту побутової радіоелектронної апаратури. Довго мене там водили за ніс, обіцяючи відремонтувати калькулятор. Аж поки я не написала начальникові РЦТО В. Н. Сувальському, що буду скаржитися Перцеві. І що ж! Тов. Сувальський негайно (це вже у лютому 1988 року) відрядив до мене депутацію в складі двох своїх працівників, які доставили мікрокалькулятор та ще й сказали, що платити за ремонт не треба. Оце дієвість критики, оце перебудова!

Тамара СЕРДЮК.

м. Черкаси.

* * *

Торік я був у Городищі (це на Черкащині) і купив за 23 карбованці у місцевому універмазі піжаму виробництва чорнобаївського об'єднання «Придніпрянка». Вже наступного дня піжама розлізлася на мені по швах. Не гаючись, відніс її у магазин: замініть, кажу, або поверніть гроші. Продавці не зробили ні першого, ні другого, а натомість відіслали брак його творцям. І відтоді я не маю піжами, зате маю можливість регулярно листуватися з городищенськими продавцями, наче з близькими родичами.

Віктор ВОЛОЩУК.

м. Київ.

ПЕРЕЧНИЦЯ

Як звільнити звільненого

ДУЖЕ ПРОСТО: треба дуже захотіти. Начальник Прикарпатського монтажно-налагоджувального управління об'єднання «Укрорглістехмонтаж» Едуард Броніславович Войтекунас якраз дуже й захотів.

А захотів ось чому.

У квітні 1986 року в далеких від Львова Черкасах — у теплоенергетичній дільниці згаданого управління (такі дільниці обслуговують місцеві меблеві підприємства) відбувалися збори, які обговорювали шляхи перебудови.

Спочатку все йшло давно усталеним порядком: у президії куняв головуючий, в орендованому залі басовито перемовлялися присутні, за фарбованим ящиком стояв доповідач. Та ось вибрався на трибуну старший інженер В. П. Романов і заявив, що настали нові часи і працювати по-старому вже не можна. Навіть запропонував відмовитися від системи безперервного відрядження і впровадити доплату за роз'їзний характер роботи. У залі закипіло, завирувало, заскиглило від несподіванки. Бо зачепив Романов дуже вразливе місце: досі працівники з'являлися на роботі раз на місяць, щоб узяти черговий аванс і зникнути до наступного разу. Одні не ловили гав і, як встановили пізніше народні контролери, підробляли на сусідніх підприємствах, інші (це теж довели перевірки) на кілька років наперед запаслися підписаними бланками про виконану роботу й звітували потроху, не рипаючись із міста. Тривога перекинулася до Львова.

Неважко уявити, як стривожився Едуард Броніславович. Зібралися довірені люди на раду: що робити? Якщо не зупинити, то у верхах довідаються... Про те, скажімо, що на посадах інженерів-енергетиків тут працюють і зоотехніки, і тролейбусники, і взагалі випадкові люди, яким вузівські дипломи й не снилися. Спливуть і липові відрядження, виникне сумнів щодо ефективності допомоги управління меблевикам. У часи, коли цілі міністерства виявляються зайвими, можуть і не зглянутися на якесь управління, тим паче, що у меблевих об'єднаннях є свої енергетичні служби. Треба діяти!

Шляхом хитромудрої комбінації, розкривати суть якої не буду — щоб не переймали досвіду інші затискувачі критики,— Романова оперативно звільнили з роботи за... злісний прогул. Але народний суд розібрався у хитрощах і поновив старшого інженера на посаді. Ну, що ти будеш робити з цією демократією і законністю?!

Знову зібрався у Львові штаб по приборканню критикана:

— Треба писати касаційну заяву у Верховний суд!

— А коли відмовлять? У Черкасах наш задум розгадали, то невже у Києві дурніші?

— А ми відразу і касаційну, і нове звільнення!

— Оце діло! — похвалив Войтекунас. — Мерщій за пера!

— А за що звільняти?

— Ідея! Ми Романову колись путівку у санаторій давали. Серце у нього.

— Ах, серце?.. От за це й проженем!

І доки один поштовий вагон віз до Києва касаційну заяву на ухвалу народного суду, інший мчав до Черкас із наказом № 44-к від 24 грудня 1987 року: «Звільнити т. Романова, старшого інженера Черкаської теплоенергетичної дільниці, за згодою профкому у зв'язку з невідповідністю роботі за станом здоров'я». Щоправда, у самого Романова про його самопочуття не запитали. Не зважили і на ту своєрідну обставину, що Романов до розгляду касаційної заяви усе ще був звільненим. Але краще звільнити звільненого, ніж потім знову шукати якусь зачіпку.

А шукати доведеться! Бо колегія у цивільних справах Верховного суду УРСР розглянула у січні 1988 року заяву управління і визнала поновлення Романова цілком слушним. Немає гарантії, що народний суд погодиться і з новим звільненням.

То що ж далі? Може, правда, у Львові згадають, що Романов носить окуляри та й уперіщать його за це ще одним наказом?

Л. ХМЕЛЬКОВСЬКИЙ,
старший редактор Черкаського облтелерадіокомітету.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли господарюєш абияк, слід готуватися до неприємностей, бо рано чи пізно вони будуть.

Для керівної ланки колгоспу «Рассвет» Городнянського району і деяких спеціалістів РАПО цей момент настав після того, як колгоспники написали про подібні методи господарювання до Перця, а Перець попросив зацікавитися ними Чернігівський обласний агропромисловий комітет.

Перший заступник голови комітету В. П. Дорошенко повідомив: факти, викладені у листі, спеціалісти облагропрому перевірили на місці і пересвідчилися, що занедбаність обліку і приписки мали місце.

Результати перевірки обговорювалися на партійних зборах колгоспу, на бюро райкому партії та на засіданні ради РАПО.

Головному зоотехніку колгоспу Л. Д. Семендяю оголошено сувору партійну догану із занесенням до облікової картки, головному бухгалтеру А. М. Глинці — догану, голові колгоспу А. М. Семененку — догану.

Рішенням зборів первинної партійної організації РАПО головному зоотехніку райагропрому Д. Р. Козлову оголошено сувору догану — за відсутність належного контролю, а постановою ради РАПО сувору догану оголошено головному бухгалтеру В. С. Кордику.

Всі посадові особи, причетні до приписок, позбавлені додаткової оплати за підсумками року.

ФРАЗИ

● *Якщо гуртом добре батька бити, то трусять його здебільшого поодинці.*

● *Коли менше заплющувати очі, не так часто доведеться потім кліпати.*

● *Чим багатогранніше життя, тим більше у ньому трапляється гострих кутів.*

● *Боротьбу з бюрократизмом почав із себе: ні в чому собі не відмовляв.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Так кажете, анонімки не будуть розглядатися?! Це ми ще побачимо!..

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Видатного українського радянського письменника Олеся ГОНЧАРА з його 70-літтям!

Вітаємо од серця
гранослова —
мислителя, поета, трударя,
якому долю материнська мова
освітлює немов ясна зоря.

Ще — літ і літ Вам, діяти, дерзати,
супроти зла, неправди і хули.
Отож дозвольте щиро побажати:
щоб завше здоровенькі Ви були!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Ваш ПЕРЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Телемайстри Червоноосківської дільниці ізюмського заводу «Побутрадіотехніка» (Харківщина) керувалися у своїй роботі принципом: не коза повинна йти до воза, а навпаки. Іншими словами, хоче клієнт, щоб йому полагодили телевізор, нехай тарабанить його у майстерню. А тому на виклики жителів сіл реагували так само, як зіпсований апарат на сигнали телецентру. Зокрема, житель села Капитолівки С. В. Малик не дочекався майстрів, аж поки не поскаржився Перцеві.

Директор заводу А. І. Рузавін повідомив, що скарги породжувала низька організація праці на дільниці. За безвідповідальне ставлення до виконання заявок абонентів бригадира Червоноосківської дільниці А. Г. Лакієнка з роботи звільнено.

Мал. А. БОРДУНІСА

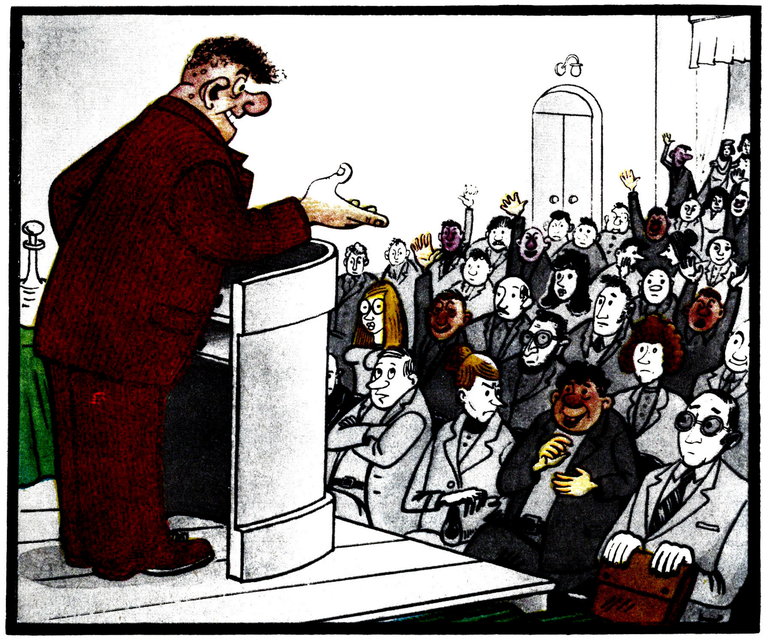

— Висуваю в директори свою кандидатуру. Тут мене кожен третій знає...

МІЛІЦЕЙСЬКИЙ МАЙОР І ЧУЖИЙ ПОМІДОР

У вільний від основної і громадської роботи час майор міліції Демчан, кажуть, вирощував помідори. Затим закручував їх у банки. І ті консервовані помідори наче славилися на весь Борщівський район. Одного разу до майора завітав селянин Натальчук і попросив позичити одну банку тих славнозвісних помідорів, бо їхній колгосп неначе й собі вирішив організувати випуск консервованих томатів. В. С. Демчан не міг відмовити у такій дріб'язковій просьбі. Не знаю, почав колгосп консервувати помідори чи ні. Але так чи інак, а майор небавом згадав про позичену в нього банку й поїхав у село до М. Натальчука. Однак селянин Натальчук пояснив, що вищевказана банка передана до РАПО, де й зберігається яко еталон. А існуючі правила забороняють вилучати еталони.

Отак доладно селянин Натальчук розтлумачив усе майору міліції.

— Але ж ви у мене банку помідорів позичили? — запитав майор.

— Позичив! — чесно зізнався селянин.

— Віддати її повинні?

— Та наче повинен.

— От і віддавайте.

— То я постараюся щось зметикувати. Зайдіть за кілька днів.

В. Демчан приїхав за кілька днів. Потім іще за кілька. Затим — за тиждень. Потім — за місяць. І от уже півроку, як майор міліції усе їздить і їздить до селянина Натальчука і все просить та просить віддати його банку з помідорами. А Натальчук тільки чухає потилицю. І ні кує, ні мене.

Отака придибенція сталася, уявіть собі. Що? Не уявляєте? Не можете собі уявити, щоб наш радянський селянин отак збиткувався над простим трудівником міліції? Вважаєте, автор усе це вигадав, нафантазував або щось переплутав?

Уважно прочитавши написане, я і сам утямив: тут, справді, щось не так. Але я наче нічого не вигадував, нічого не нафантазовував. Бо ж є таки в райцентрі Борщеві майор міліції Демчан, і проживає таки в районі селянин Натальчук, і помідори також мали місце... Ото хіба що я трохи переплутав хід подій.

Тому вношу уточнення. Ті помідори вирощував не майор В. Демчан, а М. Натальчук. Я. Амбросійчук, Д. Стельмах та інші мешканці сіл Устя та Михалків. Виростили, а потім здали до заготконтори. Заготівельниця А. Руда видала селянам грошові документи — такі спеціальні талони, за якими здавачі мали одержати гроші у касі заготконтори. І таки одержали б, якби не виявилося, що громадянка Руда внесла у процес заготівлі елементи хімізації. Тобто щось вона там нахімічила й поцупила певну суму державних грошей. Проти заготівельниці порушили кримінальну справу. Її повів старший слідчий Борщівського райвідділу внутрішніх справ уже знайомий нам майор В. С. Демчан. Серед інших матеріалів старший слідчий підшив до справи й вилучені у згаданих селян талони. Селяни, слід сказати, з розумінням поставилися до вимог слідчого: якщо їхні талони можуть якимось чином посприяти об'єктивному розгляду справи, то вони, звичайно, можуть якийсь час зачекати на оплату, хоч гроші в господарстві, само собою, ніколи не зайві.

Справу порушили в березні 1986 року. Двічі направляли її до суду, двічі її повертали звідтіля на дослідування. А в липні 1987 року справу закрили (А. Руда підпала під амністію) і відіслали її (тобто, справу, а не Руду) в архів обласного управління внутрішніх справ, розташованого в м. Тернополі.

Коли про закриття справи дізналися здавачі помідорів, то дійшли цілком слушного умовиводу: тепер потреба в їхніх талонах, лиоонь, уже відпала. Отже, вони можуть забрати талони й одержати нарешті належні їм гроші. З тим вони й прийшли до старшого слідчого В. С. Демчана.

— Нам би, Володимире Степановичу, талони... — чемно попросив селянин Натальчук.

— Які ще талони? — здивувався старший слідчий. — Ах, талони! — згадав майор і глянув на прибульців, як у всі віки дивилися на надокучливих відвідувачів, котрі морочать голову зайнятим людям різними дрібницями. — Звичайно, можете їх одержати. Тільки, по-перше, справа знаходиться в архіві обласного УВС, а по-друге, вилучати будь-які документи з кримінальних справ взагалі не дозволяється.

— Але ж ми помідори продали? — запитали селяни.

— Ну, продали, звичайно,— визнав слідчий.

— То гроші за них ми повинні одержати?

— Та наче повинні.

— От і поверніть талони.

— Ну, то я постараюся щось зметикувати,— пообіцяв майор. — Зайдіть за кілька днів.

Завітали селяни за кілька днів, відтак — ще за кілька, затим — через місяць, потім — через два. І не тільки до слідчого, а й до начальника районного відділу внутрішніх справ. У відповідь — лише обіцянки щось зметикувати. Тоді М. Натальчук з товаришами написали листа до «Перця». Редакція надіслала скаргу до Тернопільського обласного комітету народного контролю. Представник комітету швидко виїхав на місце і моментально встановив, що райвідділ міліції займається учбово-показовою тяганиною. Цей прикрий факт було зафіксовано у спеціальній постанові комітету, яку надіслали прокурору області. І лише після того, як із прокуратури натиснули, вказаним селянам нарешті видали... копії талонів. Щоправда, по тих копіях, як пояснили самі працівники прокуратури, навряд чи хто виплатить гроші. Бо ж тих копій при сучасній техніці можна накопіювати стільки, що заготконтора разом з усіма своїми заготовачами й бухгалтерами вилетить у трубу.

Коли прокурор району В. Власенко, котрий проживає в Борщеві, дізнався з постанови обласного КНК про те, які чудасії коються в райвідділі внутрішніх справ, теж розміщеного в тому ж Борщеві, то виніс постанову, в якій, зокрема, згадав про те, що знайомий нам старший слідчий Демчан В. С. і раніше припускав порушення закону при розгляді заяв, а тому вирішив порушити проти нього дисциплінарну справу.

Нагадаю: Натальчук з товаришами здали помідори урожаю 1985 року. А коли ми сиділи в прокуратурі області, де обговорювали цю веремію на рівному місці, я визирнув у вікно і побачив, що надворі вже рік 1988-й. А селяни своїх грошей так досі й не одержали...

Товариші з прокуратури запевнили мене, що тепер уже талони обов'язково повернуть власникам і винний у тяганині майор Демчан буде покараний. Я і сам майже певен, що тепер уже керівники обласного УВС як розмахнуться та з усієї сили як... укажуть майору Демчану, що не можна припускати тяганину й знущатися з людей (наче він того не знає без вказівки), то тільки держись!

Але я, признатися, не певен, чи підкажуть старші товариші старшому слідчому Демчану, що в даному разі йому годилось би самому помандрувати до Тернополя, самому взяти талони, самому поїхати до селян і — нехай не урочисто, але офіційно — вручити їм їхні талони. А заразом і вибачитися перед ними.

Не певен я також, чи підкажуть старші товариші старшому слідчому, що працівник міліції, якщо він поважає себе і орган, де працює, повинен уміти не лише хапати правопорушника за руку, а й уміти простягти руку й попросити пробачення в невинних людей, з якими повівся так непорядно.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Тернопільська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

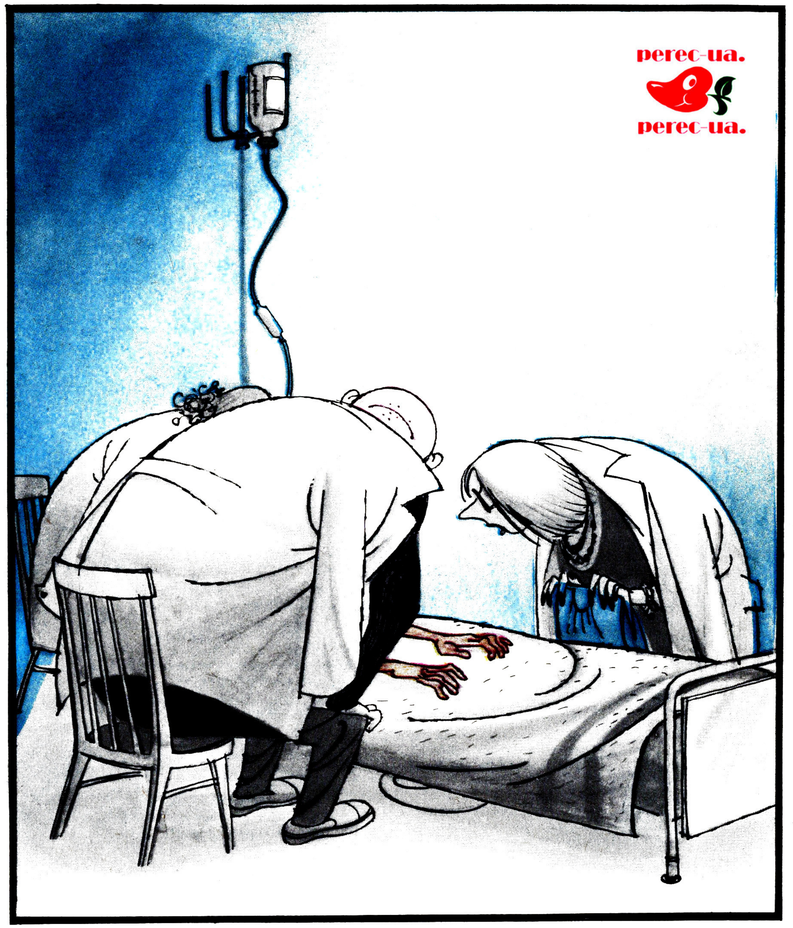

— Матусенько, а книжечку ощадненьку куди заховали?..

ФІНАНСОВИЙ ПАРАДОКС

Зарплата — кури засміють,
А грошей — кури не клюють...

Федір ПРИЩЕПЧУК.

ДИВНИЙ ЛЕКТОР

Він лекцію читав про кляте зілля
Й з графина воду видудлив... з похмілля.

Микола НЕТЕСА.

СКРОМНЯГА

Завмаг тримався правила святого
(Не забуваючи своїх обов'язків і прав):
На себе (скромний був!) не брав нічого,
Зате з собою завжди дещо брав.

Олександр ОНИЩЕНКО.

Степан Олійник

До 80-річчя від дня народження

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

— А ви читали в «Правде»?
— А в останньому номері «Радянської України»?
— А у «Перці»?

Так зустрічали читачі кожну публікацію Степана Олійника.

Про Степана Івановича можна писати багато: і як про співробітника та члена редколегії нашого журналу, і як про автора «Правды», де він видрукував більше ста віршованих фейлетонів, і як про депутата Верховної Ради СРСР, і як про секретаря президії Спілки письменників...

Здається, ще зовсім недавно заходив Степан Іванович до нашої редакції, міцно тис перчанам руки і говорив: «Привіт, хлопці, привіт! Оце написав новий вірш. Може, послухаєте?» Ми слухали, сміялися, по-доброму заздрили його нев'янучому таланту і завжди відзначали, що і цього разу Степан Іванович «вцілив», як кажуть, у десятку. У цьому, мабуть, і секрет популярності його творів. Він писав про те, що хвилювало і непокоїло багатьох: про номенклатурних мацепур «дорогих» дам, про високу марку і єдину Одарку... В редакцію «Перця» на його ім'я надходили листи з усього Радянського Союзу. Йому дякували, від нього чекали підтримки і допомоги, йому вірили. Степан Олійник жив болем народу, і народ віддячує йому своєю щирою любов'ю. А це — найвища нагорода письменникові.

САМОКРИТИЧНИЙ ГОЛОВА

Стрічавсь я з ним не раз, не два...
Балакати він звичний —
Самокритичний голова!
Кругом самокритичний!

У нього правило одне
(Як сам він, хитрувате!):
«Навіщо ждать, щоб хтось мене
Почав критикувати?
Я краще встану гнівно сам
Супроти себе дибки...»

І в свій блокнот він приписав
Графу: «Мої ошибки».

Торік ми з ним серед села
Зустрілись, пам'ятаю.
— Ну, як робота? Як діла? —
У голови питаю.

Всміхнувсь... І зразу на своє
Вильнув він, хитродійник:
— Та ще ошибок маса є,
Товаришу Олійник!

Дістав блокнот, пригладив чуб
І... крив себе, сердитий:
— Узять хоча б, приміром, клуб:
Це ж факт — стоїть невкритий!

Вина моя, бо тут мій гріх.
Та й стидно — прямо скажем!
Чи ця контора, во-вторих?
І досі ж не обмажем!

Або, скажім, дорогу взять!
Хіба ж терпіть це можна?.. —
Й додав: — Нас слід критикувать!
Критикувать безбожно!

...Надвечір дзенькнув телефон.
Дзвонили у сільраду,
Щоб завтра вранці у район
Прибув він на нараду.

І от нарада!.. Керівник
Завдань накреслив низку...
Мій голова — швиденько скік —
Несе на стіл записку,

Він все пронюхав — що й куди,
І як схитрити знову...
Узяв блокнот, хильнув води
І закатав промову:

— Для нас усіх нарада ця
Задачі ставить ясні,
Отож я хочу... до кінця
Розбить ошибки власні.

Візьму дорогу попід сад!
Суцільні ж неполадки:
Наткнеться транспорт — і назад
Повзе болотом задки.

Робота в клубі теж слаба,
Бо й тут ошибка груба:
Це ж ми — велика нам ганьба! —
Ніяк не вкриєм клубу!

Громив себе за кожен зрив
Він, вийшовши на люди,
Та кулаком здоровим бив
В свої широкі груди.

Крутнувсь і кидає нараз
Керівнику зухвало:
— Вина і ваша тут! Бо нас
Критикували мало! —
І виступ цей керівнику,
Мабуть, прийшовся до смаку!

В кінці візьми та й заяви
Той керівник публічно:
— Хороший виступ голови
Звучав самокритично!

Вертавсь з наради голова
У настрої найкращім
І думав: «Що то є слова,
К моменту підходящі!»

...Відтоді часу вже пройшло
Чимало дорогого.
Недавно знов у те село
Приїхав я до нього:

Узнать, як зараз діє мій
Герой «самокритичний»...
Аж ось і він іде!.. Швидкий
І навіть симпатичний.

При боці сумка польова,
Перо стирчить в блокноті.
— Привіт, товариш голова!
Що нового в роботі?

Всміхнувсь... Блокнота дістає:
— Та вроді підтяглися!
Але ошибок маса є,
Куди не повернися!

Лукаво глянув, вус поскуб
І випалив сердитий:
— Хоча б узять, приміром, клуб:
Це ж факт — стоїть невкритий.

А ця контора! Сміх і гріх,
І стидно — прямо скажем!
Стоїть облуплена на сміх,
Бо й досі ж не обмажем!
Нас кріпко слід критикувать! —
В додачу прозвучало.

Не стримавсь я, щоб не сказать:
— Критикувать вас мало!
Бо нам, товариш голова,
Діла потрібні, не слова!

ПРО ПАРАСКУ І ЗАКВАСКУ

Звів з ума, як душогуб,
Самогон Параску.
Примостила баба куб,
Стала гріть закваску.

Підкладала дровенят
До кабички-груби...
Став шипіти апарат,
Нагрівались труби.

Все спочатку добре йшло
В схованім затишку,
Раптом бачить: почало
Піднімати кришку!

Як не держить — підніма.
Аж летить замазка...

І лягла на куб сама
Зопалу Параска.

Притискає, і кляне,
І гука Федору:
— Йди на поміч, бо й мене
Підкидає вгору!

Ой, скоріше! Ой, спіши... —
Та прибігла з хати.
— Лізь на мене і души,
Будем вдвох держати.

Ця лягла, а та мовчить,
Стогне лиш, як хвора.
Куб шипів... і через мить —
Скрикнула Федора:

— Ой, рятуйте, бо прорве,
Бо з Параски з'їду!..—

І на поміч діда зве:
— Сядьте зверху, діду!

Схвилювався дід Мусій,
Зачинив комору,
Підстрибнув уверх і сів
На товсту Федору.

Вже Параска ледь не вмре:
Важко! Б'є парище...
Дід сидить, а знизу пре,
Піднімає вище!

— Що то буде, боже мій!
Це ж погана штука...—
Лементує дід Мусій
І гука онука:

— Помагай, а то втече,
Вилізай нагору:

Станеш бабі на плече,
Потім на Федору...

Той наказ — йому кермо!
Вершить «піраміду»:
— От як бахне! Злетимо
Аж на Місяць, діду!

Жар у грубі дотліва,
Внука дід колише...
А Параска ледь жива
Вже на ладан дише!

...Так Федора, дід і внук
Бабу виручали.
Ще б хвилина — і каюк!
Ледве одкачали!

ГЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЗАХВОРІЛО ВЕДМЕЖАТКО

У ведмежій хатці горе:
Ведмежатко зовсім хворе,
Верещить на цілий світ:
— Ой, болить мені живіт!

Запросили в хатку цапа —
Лісового ескулапа.
Він підсів до ведмежати,
— Ме-е-е! —
Примусив прокричати,
В рот і в ніс позаглядав,
Вмить хворобу відгадав:
— Тут причина отака —
Вітаміну мало «Ка».
Хай ведмедик,— мовив гість,—
Тричі в день капусту їсть.

Запросили кабана —
Лісового чаклуна.
Він підсів до ведмежати,
— Хрю-ю-ю! —
Примусив прокричати,
В рот і в ніс позаглядав,
Вмить хворобу відгадав:
— Хоч малий він, а уже
Вітаміну мало «Же».
Хай ведмедик,— мовив гість,—
Тиждень жолуді поїсть.

Завітав до хатки крук —
Кандидат усіх наук.
Він підсів до ведмежати,
— Кра-а-а! —
Примусив прокричати,
В рот і в ніс позаглядав,
Вмить хворобу відгадав:
— В нього ледь жива душа —
Вітаміну мало «Ша».
Тож мені і малюку
Принесіть по шашлику.

А сова, що чуйно спала,
Розсміялась і сказала:
— Не хвилюйтесь —
Все в порядку,
Він нічим не захворів.
Просто вранці
Біля хатки
Він відерце меду з'їв!

Олег ГОЛОВКО.

СКОРОМОВКА

Горобців
Просила Фрося:
— Не летіть
До мого проса.
Просо Фросі
Дід покосить,
Ляже просо
У покоси...
Натовчу
Для вас
Пшона
З золотистого
Зерна.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Провчили

Яшко розсердився на Мишка. Мишко дуже скривдив його. Та ще й осоромив у школі перед дівчатами. Дав Яшкові такого щигля, що в хлопця аж сльози бризнули з очей.

А цього вже Яшко пробачити не міг.

Отож він узяв свого кудлатого Рекса й подався на вигін, де хлопці ганяли м'яча.

Серед ватаги найпомітніша Мишкова постать.

Яшко став біля портфелів, що правили за ворота. Він чекав, коли Мишкові набридне гасати за м'ячем. Довго ждати не довелося. Як тільки в Мишкові ворота забили ще один гол, той схопив м'яч і закинув у канаву.

Хлопці похнюпились — і ні слова. Усі бояться Мишка. Не так Мишка, як його міцних щиглів.

Тоді й ступив до нього Яшко. Підтягнув до себе кудлатого Рекса й твердо наказав Мишкові:

— Ходи по м'яч.

Мишко глянув на страшного собацюру й похолов.

— Не можу,— задкуючи, прошепотів. — Там густа кропива...

Мишко хотів дременути, але спіткнувся об портфель і гепнувся на землю.

Тут Рекс як рвоне за поводок, мало Яшка не звалив. Хлопці не встигли й оком моргнути, а за псом тільки смуга лягла! Побіг додому.

Оговтався Мишко, розправив плечі й повагом рушив до розгубленого Яшка.

— Так кому діставати м'яч? — насмішкувато спитав.

Враз хлопці, які стежили осторонь, перезирнулися між собою, підійшли до Яшка й стали поруч.

— А ти сам подумай,— сказав один з них і сміливо глянув Мишкові в очі.

Мишко якусь хвилю повагався, потім пошкріб потилицю й поплентався до глибокої канави.

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

Мал. О. КОХАНА

— Люди добрі, візьміть і нас у сімейний підряд!
Удвічі більше молока даватимемо!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Придбавши меблевий набір «Ольга» Снятинського меблевого комбінату (Івано-Франківщина), житель села Новиця Калуського району М. В. Дяків спробував зібрати його докупи. Це йому не вдалося. Не допоміг йому і посланець комбінату М. М. Пасічник, якого командирували, щоб усунути брак. Більше із Снятина ніхто не приїздив, хоч громадянин Дяків письмово нагадував, що дрова замість меблів йому не потрібні.

Після втручання Перця скаргою М. В. Дяківа зайнявся Снятинський районний комітет народного контролю і М. М. Пасічника було звільнено з роботи. Покарано й інших причетних до браку. З майстра Р. С. Стефаника утримано місячний заробіток. Начальнику відділу технічного контролю І. Я. Татунчаку на партійних зборах оголошено догану. Меблевий набір доведено до пуття.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Мал. О. ГУЦОЛА

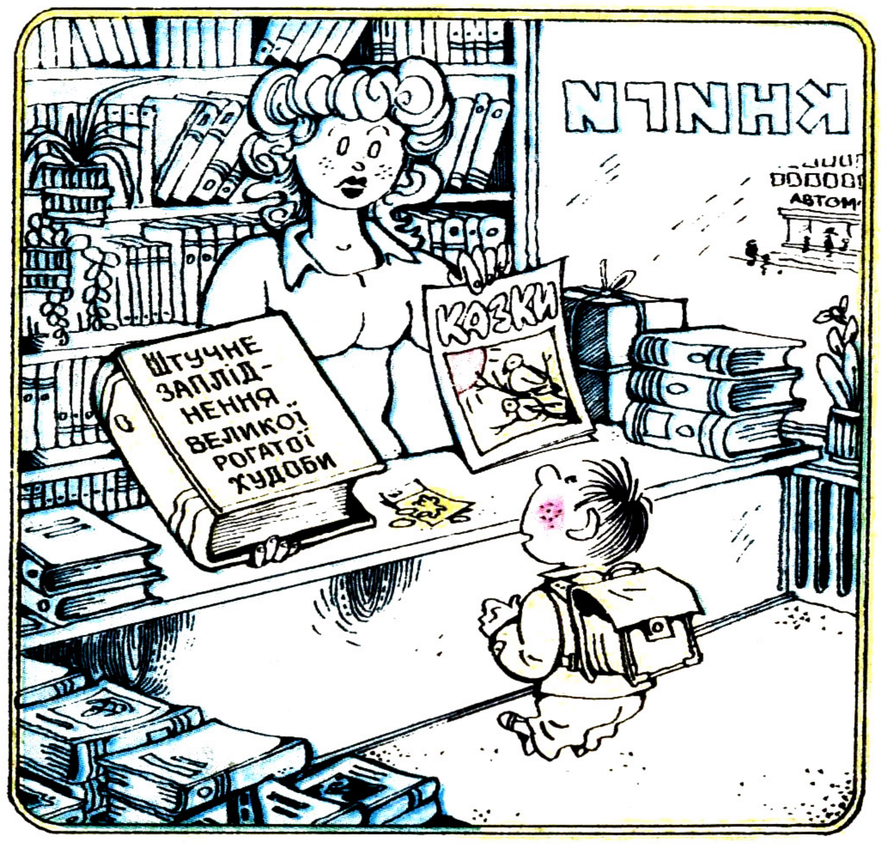

— Ось тобі, хлопчику, «Казки» і ця книжечка в навантаження.

ПЕРЕЧНИЦЯ

По замкненому колу

У кінці минулого літа, а точніше 28 серпня, Міністерство шляхів сполучення СРСР по всіх усюдах «вдарило» телеграму. Мовляв, з 30.08.87 р. станція Харків-пасажирський для прийняття вантажобагажів закрита. І це не було громом з ясного неба. Бо, якщо говорити відверто, то харків'яни з отими вантажобагажами зашилися. За різними тюками та ящиками не те що начальника, а й самої станції не можна було розгледіти. Ото й з'явилася на світ білий міністерська телеграма.

А тижнем пізніше до перону станції Полтава підкотив пасажирський поїзд № 232 Одеса — Харків. Полтавські залізничники швиденько вкинули в багажний вагон 36 місць багажу, діловито помили руки і з почуттям виконаного обов'язку пішли пити хто чай, хто кефір.

Рівно через три години згаданий состав благополучно довіз усі 36 місць до Харкова.

— Не приймаємо! — коротко кинули педантичні працівники багажного відділення. — У нас телеграма. Нікуди розвантажувати. Хоч калавур кричіть, а багаж не візьмемо.

І свого слова дотримали. 36 місць рушило у зворотну путь. На Одесу. Але, зрозуміло, через уже знайому ст. Полтава.

— У Харкові не приймають! Заберіть свій багаж,— цілком резонно зажадав приймально-здавальник вантажів у поїздах т. Навалов.

Тільки полтавські залізничники виявилися не ликом шиті.

— Як це ви собі уявляєте? — не менш педантично за харків'ян здивувалися вони. — Адже вантаж до перевезення прийнятий не кимось, а вами. Ви підписали документ, ми підписали. А якщо так, то багаж цей тепер не наш, а ваш. Що підписано пером, не витягнеш і волом. Тепер наша хата скраю.

Оскільки поїзд № 232 не міг чекати на остаточне з'ясування взаємин, то й покотила ледь не тонна вантажу далі, до берегів найсинішого у світі моря. До самої Одеси.

Одеситам було значно легше. Бо вони до того вантажу мали точнісінько таке ж відношення, як архієрей до боксу. Знати нічого не знаємо. Нехай ті розбираються, хто його приймав...

І з тієї миті почав багаж курсувати по замкненому колу: Одеса — Полтава — Харків. І назад: Харків — Полтава — Одеса. Й уперед: Одеса — Полтава — Харків. І знову... За найскромнішими підрахунками, багаж, що займав ледь-ледь піввагона, подолав майже 9 тисяч кілометрів. І все, зрозуміло, за державний рахунок.

А ось яку не менш дивовижну історію розповів у своєму листі приймально-здавальник поїзда № 650-649 Сімферополь — Одеса т. Сергеєв: «Квитковий багаж, який посилають пасажири на станцію Каланчак Одеської залізниці, ми возимо у вагонах туди й сюди по кілька днів. Ніхто з працівників станції навіть не підходить до вагонів, а отже, й здавати вантажі нікому...»

Отак і катаються вантажі уздовж рейок. Нічого не скажеш — багате наше Міністерство шляхів сполучення! До того багате, що дехто з його працівників державні гроші лічити вважає за зайвий клопіт.

І. ЛАГОЗА.

Вісті з того світу

І СМІХ, І ГРІХ

ВОГНЕПАЛЬНІ ПРОЦЕНТИ

У американському штаті Іллінойс є місто Гаррісберг, а в ньому — приватна установа під назвою «Перший банк і трест Гаррісберга». Клієнти, які, користуючись послугами того банку, одержують у ньому кредити, можуть виплачувати свої проценти не тільки грішми, а й товаром — певних калібрів пістолетами систем Магнус чи Сміт енд Вессон.

Дивуватися нема чого: пістолети у США — ходовий товар.

НАСЛІДОК ЗАБУДЬКУВАТОСТІ

Від Персі Вашінгтона, жителя Рочестера, штат Нью-Йорк, пішла дружина. Інший, бувши на його місці, почухав би потилицю, покректав скрушно та й махнув би рукою — що ж, мовляв, не склалося, живи, дорогенька, як собі хочеш. Але Персі, як виявилося, не з тих, хто покірно схиляється перед долею: будучи неспроможним змінити на краще свої розладнані сімейні справи, він вирішив бодай внести поправку в подальші життєві плани своєї невірної половини. Прийшовши якось додому, Персі попросив свого родича викликати поліцію. Коли ж стражі порядку з'явилися на виклик, сказав їм, що тільки-но на вулиці застрілив свою колишню дружину.

Виявилося, що жінку він і справдітаки застрілив. Але зовсім іншу.

Дізнавшись про це, Вашінгтон сказав: «Я жалкую, що так сталося. Але що вдієш, раз я забув удома окуляри».

ВАГОМІ АРГУМЕНТИ

Після двадцяти років заміжжя одна 52-літня лондонська хатня господарка збагнула, що врешті настав час розпрощатися зі своїм чоловіком. Суд задовольнив це прохання, зваживши на викладені позивачкою аргументи. «За двадцять років нашого подружнього життя,— сказала вона,— чоловік подарував мені лише дві речі — ніж для чищення картоплі і фен для волосся. Навіть шлюбна каблучка мені «дісталася» від його першої дружини, з якою він розлучився. Про мій день народження він «забув» назавжди, ми ані разу не були удвох у кіно чи ресторані. Останнім часом я не чула від нього жодного слова, окрім тих рідких випадків, коли він щось питав у мене. Дивно те, що у нас із ним шестеро дітей. Але оскільки всі вони вже виросли, я не можу бути замужем».

ВИЧЕРПНА ОЦІНКА

Прочитавши якось нову книжку, один швейцарський критик оцінив її достоїнства так: «Це не та книга, яку легким рухом руки можна відсунути вбік. Її треба з усієї сили жбурнути в куток!»

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

МОЛДАВСЬКОМУ САТИРИЧНОМУ ЖУРНАЛУ

ЮМОР

30 РОКІВ

Мал. О. ЧИНКІВСЬКОГО

— Підшукай мені, мамо, хорошого жениха!
— Такі, яких ти хочеш, донечко, сьогодні майже всі сидять.

Мал. І. БОБИРЯ

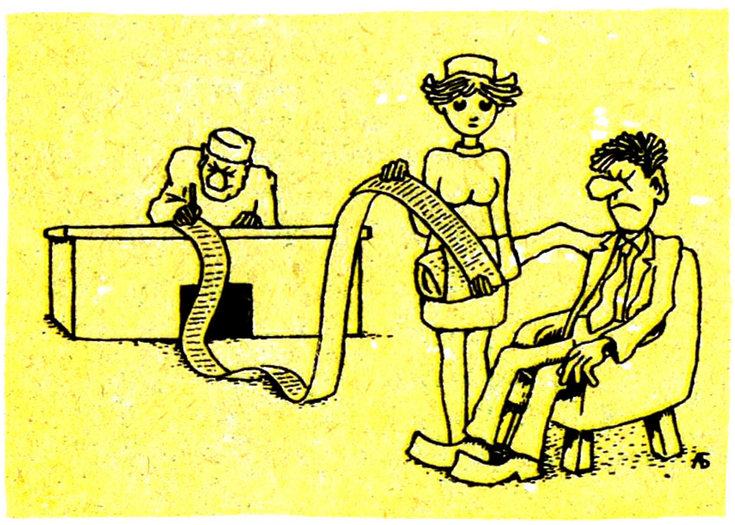

Без слів.

Мал. В. ІОНІЦОЯ

— Подивись на того типика: був єдиним відмінником у нашому класі.

Мал. І. БОБИРЯ

Без слів.

Мал. І. АНЧУКОВА

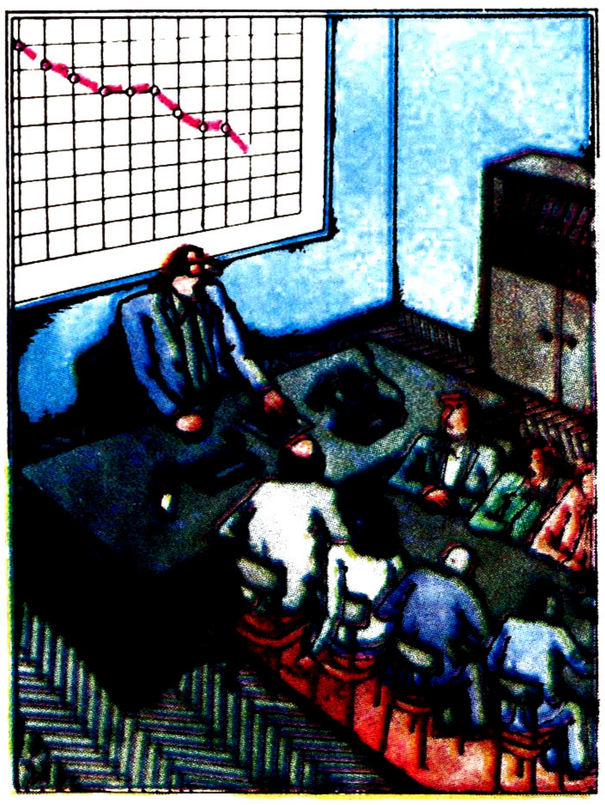

— Брати й сестри, куми й зятьки, онуки й племінники, сьогодні мова йде про нашу перебудову!

Мал. І. РОБУ

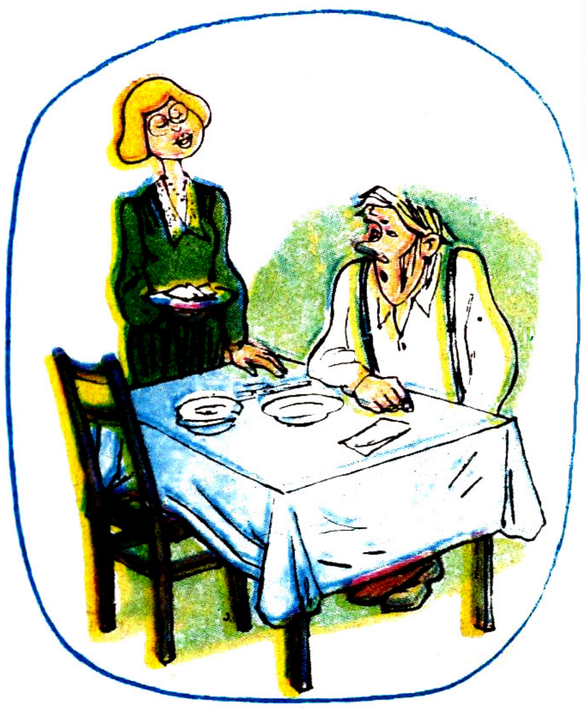

— Звідки Ольга знає, що ти хропеш?
— А ми в одній конторі працюємо.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Одна-однісінька наречена у селі залишилась... От і займають чергу, щоб потанцювати.

Страшне перо не в гусака...

«Сьогодні ми будемо наказувати керівників, що не дивляться на доярок».

(З виступу).

«Відказати в установлені стажу Василяці П. М. в зв'язку з тим, що його жінка не ходить на роботу, а він її не пускає».

(З рішення правління колгоспу).

Надіслав М. КИРИЛЮК.

«До відома керівників організацій — споживачів тепла і мешканців міста.

Підприємство «Білоцерківтепломережа» інформує, що без вашої допомоги не може бути забезпечене нормальне теплопостачання».

(З об'яви в газеті).

Надіслав А. ЗАНЬКО.

«У нас давно зроблена дошка для п'яниць, але вона завжди пуста. Пора вже на ній когось повісити».

(З виступу).

Надіслав Л. ЗІНЧУК.

«Злочинцем виявився житель Дніпропетровської області Тульчевський, який цього вечора був у гостях у жителя нашого міста, де так відмітив зустріч, що аж через три години після скоєння шляхово-транспортної пригоди його вдалося похмелити в медвитверезнику».

«Світловодці добре пам'ятають ту радісну подію, коли тридцять років тому в нашому місті вперше задиміла труба нового хлібозаводу».

(З листів до редакції).

Надіслав В. ТАРАНЕЦЬ.

ГІСТЬ ПЕРЦЯ

Януш ОСЕНКА

ПРОЩАННЯ

Вона вже чекала за столиком.

Сів поряд.

Навіть не витрачав часу на замовлення.

— Ти знаєш,— сказав швидко, — це було, на жаль, непорозуміння. Пахощі бузку, солов'ї... Піддався настрою. Але, глибоко проаналізувавши справу, я дійшов висновку, що ми одне одному не підходимо. Прощай.

За хвильку він біг до другої кав'ярні.

Швидко підсів до дівчини.

— Зрозумій, це — непорозуміння. Усьому виною настрій. Травень, солов'ї, бузок, місяць... Але, подумавши спокійно, переконався, що ми не створені одне для одного. Чао!

Подивився на годинник. Треба встигнути ще в парк!

Вона чекала на лавочці.

— Перепрошую за спізнення, я дуже довго вагався, перш ніж наважитись. Але треба дивитись у майбутнє тверезо. Не піддаючись омані хвилинного настрою, як це сталося зі мною останнього разу, коли я попросив тебе стати моєю дружиною. Помилка. Безумовно, це сталося через принадливість травневої ночі, пахощі трав, солов'їні трелі... Але реальність жорстока: ми не пасуємо одне одному. Адью!

Простуючи до дискотеки, почувався змученим. Три розриви за годину, і це ще було не все.

Зустрів її в буфеті.

— Може, візьмемо вина? Вип'ємо. Останній раз, на жаль...

— Жартуєш?

— Нема настрою жартувати. Настрій мене обманув, коли я попросив твоєї руки. Оті запахи бузку, цвіркуни в темряві, солов'ї... І місяць на небі! Але, все спокійно зваживши, побачив усю легковажність наших планів. Треба кінчати. Так буде краще для нас обох.

Витираючи з чола рясний піт, біг на чергове побачення біля кінотеатру «Шьвіт».

Як тільки підійшла, почав:

— Я все обміркував. Ми різні люди. Так, нам здавалося тоді... Але ми просто піддалися хвилинній омані. Травень, бузок, солов'ї... Буває. Але, дивлячись на все спокійно, ми повинні дійти іншого висновку. Ми повинні розстатися. Прощай!

Ідучи додому, зустрів матір ще однієї. Вийшло навіть на краще.

— Шановна пані! Як людина відповідальна я ще раз, холодним оком, переглянув плани, які ми разом з вашою дочкою недавно будували. І дійшов висновку: я не в змозі зробити вашу дочку щасливою! Наші наміри не витримали б перевірки часом. Тоді, коли навколо буяв травень, квітнув бузок і співали солов'ї, ми перебували в піднесеному настрої. Але людина серйозна повинна діяти розважливо. Тому змушений попрощатись!

Був уже вдома і перегортав записник із телефонними номерами, коли подзвонив знайомий.

— Прошу пробачення, я зараз трішки зайнятий. Може, завтра. Що роблю? Усуваю наслідки напруженої весни!..

МАГ

Мого приятеля всі знають як «душу товариства».

Популярність йому принесло, головним чином, хобі, якому приятель віддається з неослабним захопленням.

Він надзвичайно полюбляє показувати фокуси.

Хоча, можливо, подив публіки викликають не стільки самі фокуси, скільки наполегливість, з якою він їх виконує.

Приміром, просить мій приятель, щоб хтонебудь дав йому на хвильку хустинку. На очах у присутніх він бере її і ріже ножицями на дрібні шматочки, які потім вкидає до капелюха. Накриває капелюх іншою хусткою, промовляє магічне закляття і... виймає з капелюха дрібне шмаття.

— Ах ти чорт! — говорить. — Щось не вийшло...

Або, скажімо, позичить в кого-небудь краватку. Потім, засукавши рукави піджака, широким жестом демонструє товариству цілу розправлену краватку. Зав'язує на ній два вузли і перерізає. Обидві половинки скручує в трубку, товче, пресує, промовляє закляття, розправляє. Кожен може наочно переконатись: вузли і розріз не зникли.

— Не вийшло, — каже трохи зніяковіло. — Обидві частини повинні були зрости.

Але він не розчаровується. В компаніях, де його як фокусника ще не знають, мій приятель проробляє такий трюк: просить присутніх дати йому на хвильку годинник. Звичайний, механічний, а можна й електронний. Різниці немає. Годинник кладе в ступку, трощить його товкачем і показує всім, що від годинника залишились лише дрібні друзки. Уламки висипає в коробку з-під черевиків, струшує її кілька разів і з тріумфом демонструє вміст коробки.

На жаль!

І цього разу доля не сприяла.

Готовність, з якою мій приятель береться показувати фокуси, ставить інколи під загрозу його життя.

Так буває, коли він береться ковтати гострі леза.

Неодноразово його рятувало тільки оперативне втручання хірурга.

А що стосується його характеру, то він і далі залишається таким же міцним, як скеля.

Не здається.

Не відступить, напевне, мій приятель і тепер, коли його затвердили на відповідальній посаді.

Переклав з польської
С. ПАВЛЮК.

perec-ua.
perec-ua.

Фатальна помилка, або Страшний вирок

Закінчення. Початок на стор. 1.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

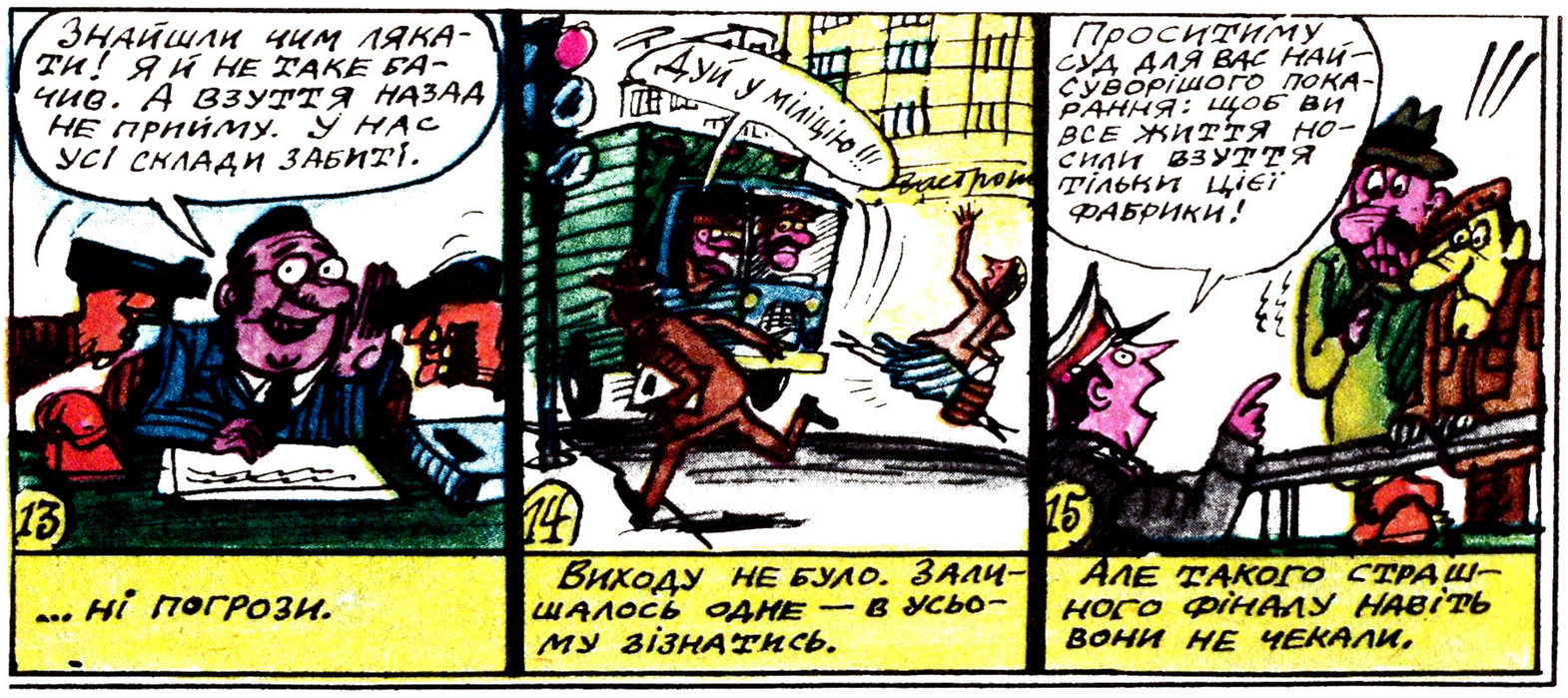

ДО КОГО ПОВЕРТАТИСЯ!

— Мене вдома батьки сварять, щоб я повернулася жити до чоловіка.

— І правильно роблять.

— Може й так, але я не знаю, до котрого вертатись,— ось у чому біда.

Повідомив В. ДЕМ'ЯНОВИЧ.

с. Козьова
Сколівського району
Львівської області.

УСЕ СОБІ...

— Як там ваша нова завідуюча магазином?

— Нічого собі.

— А наша — усе собі.

Повідомив П. КАПЧИК.

м. Ізяслав.
Хмельницької області.

Народні усмішки

ДВА ЛИХА

Підпилий чоловік посварився вдома з жінкою, нагримав та замахнувся на неї кулаком. Налякана жінка закричала п'ятирічному синові: «Біжи швидко до сусідів, скажи дядькові, що батько б'ється, а тітку попроси, щоб дала сала, бо нічим борщ засмажити!»

Повідомив М. ЧАЙКОВСЬКИЙ.

с. Нива Трудова
Апостолівського району
Дніпропетровської області.

ДРУГИЙ ТАТО

До Івана, який тільки тиждень тому одружився на молодичці з дворічною донькою, прийшов у гості приятель.

Побачивши незнайомця, дівчинка радісно вигукнула:

— О, мамочко, до нас іще один тато прийшов!

Повідомив В. ПЛЮВАКО.

м. Полтава.

РЕАЛІСТ

— А це — реалістична картина «Інженери»,— пояснює молодий художник, демонструючи своє полотно.

— Але ж вони тут перебирають картоплю?!

— Я ж сказав, що це — реалістична картина.

Повідомив Л. СТРАХОЛІС.

с. Мотовилівка
Київської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

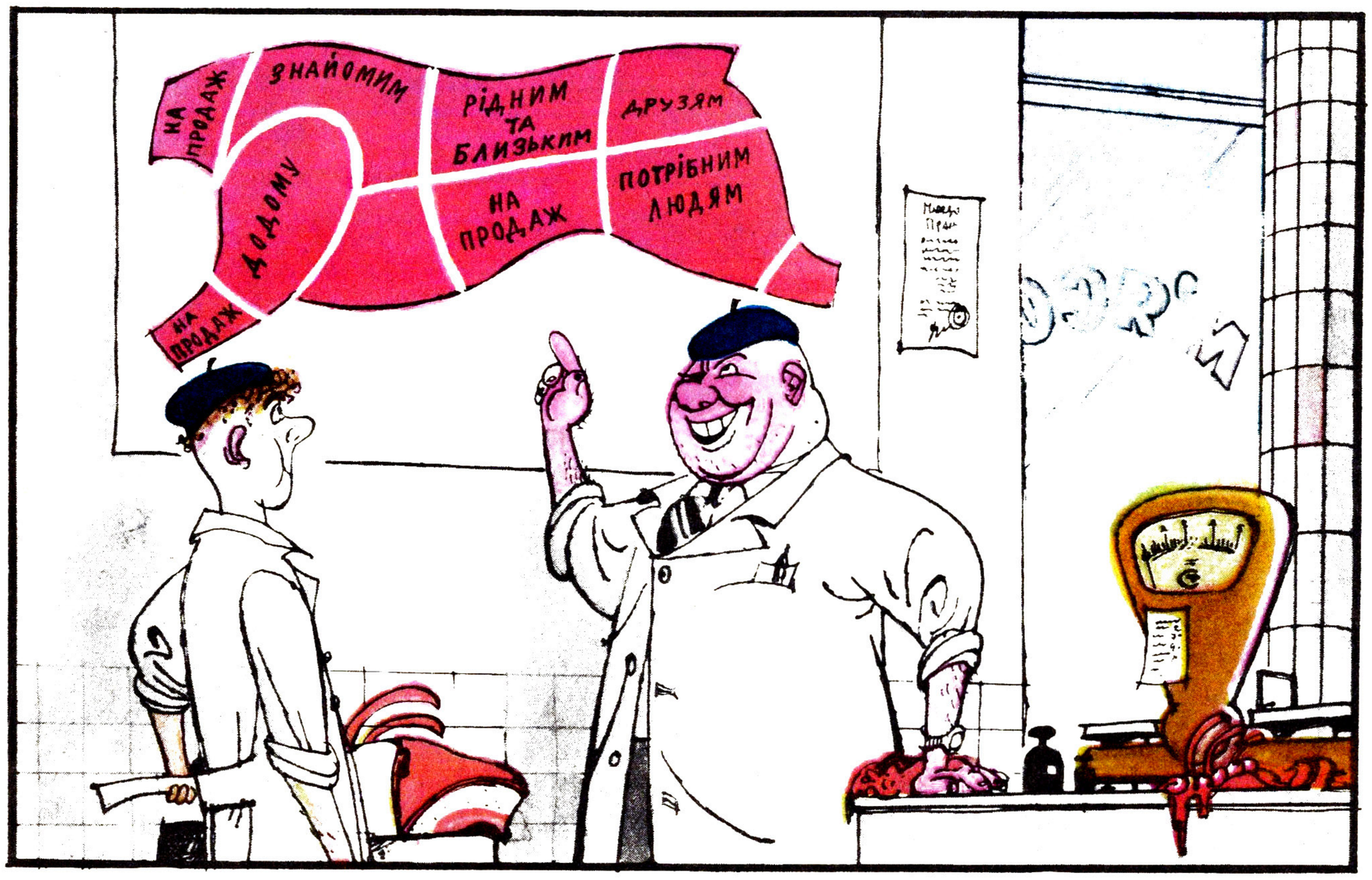

— Раз і назавжди завчи оцю схему!

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 7 (1265)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01.03.88.
Підписано до друку 23.03.88.
БФ 40843.
70×108/16. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2188950 прим. Зам. 01138.
ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:

252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграмм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати
издательства «Радянська Україна»,
252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: О. Коноваленко, Л. Телятников, А. Василенко, Р. Друкман, В. Мохов, І. Мариничева, М. Могильний.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

СПРАВИ СІМЕЙНІ

-Жили собі дід та баба і було у них троє синів...

-Помиляєшся, дідусю, їхні сини жили в місті, а з дідом та бабою було троє онуків...

ДИТЯЧА КІМНАТА МІЛІЦІЇ

-Як це я не дивлюся за своїм сином?! Он він у мене весь в „Адідасах" ходить!

-Не називай мене бабусею, онучко, - особливо при дядях...

ЗАГС

-Грицю, тільки не давай йому опам'ятатися!

-Йолопе, тобі що - мало наших дітей?

-Яким спортом займаєшся? - Ношу портфель сина до школи!

-Усе зробила, як ти наказувала: спочатку забрала із садочка братика, а потім - тата від дяді Колі

-Це онуки в неділю до нас у гості приходили.